

I. AZ EMBER ISTEN MŰVE

1. A férfiú teremtése

²⁶Isten újra szólt: „Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlóvá. Ők uralkodjanak a tenger halai, az ég madarai, a háziállatok, a mezei vadak és az összes csúszómászó fölött, amely a földön mozog.” ²⁷Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket. ²⁸Isten megáldotta őket, Isten szólt hozzájuk: „Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be a földet és vonjátok uralmatok alá. Uralkodjatok a tenger halai, az ég madarai és minden állat fölött, amely a földön mozog.” (1Móz. 1,26–28)

⁷Akkor az Úristen megalkotta az embert a föld porából és orrába lehelte az élet leheletét. Így lett az ember élőlényé. (1Móz. 2,7)

2. Az asszony teremtése

¹⁸Azután így szólt az Úristen: „Nem jó az embernek egyedül lennie. Alkotok neki segítőtársat, aki hozzá illő.”¹⁹Az Úristen megteremtette még a földből a mező minden állatát, s az ég minden madarát. Az emberhez vezette őket, hogy lássa, milyen nevet ad nekik. Az lett a nevük, amit az ember adott nekik. ²⁰Az ember tehát minden állatnak, az ég minden madarának és a mező minden vadjának nevet adott. De a maga számára az ember nem talált segítőtársat, aki hasonló lett volna hozzá. ²¹Ezért az Úristen álmot bocsátott az emberre, s mikor elaludt, kivette egyik oldalcsontját, s a helyét hússal töltötte ki. ²²Azután az Úristen az emberből kivett oldalcsontból megalkotta az asszonyt, és az emberhez vezette. ²³Az ember így szólt: „Ez már csont a csontomból és hús a húsból. Asszony a neve, mivel a férfiből lett.” (1Móz. 2,18–23)

3. Isten teremtményei vagyunk

⁴Istennek éltető lelke teremtett meg, a Magasságbeli lehelete éltet. (Jób. 33,4)

¹⁴Ha visszavonná a fuvallatát, és ha visszaszívná a leheletét,

¹⁵akkor minden élő rögtön elpusztulna, és az ember is viszszaérne a porba. (Jób. 34,14–15)

⁷Mégis Urunk, te vagy a mi atyánk; mi vagyunk az anyag, és te aki formálsz, a te kezéd műve vagyunk mindnyájan. (Iz. 64,7)

²⁶Ő telepítette be az egy őstől származó emberiséggel az egész földet. Ő határozta meg itt lakásuk idejét és határát. (ApCsel. 17,26)

4. Az ember önmagában hiábavalóság, por

⁵Mi az ember, hogy megemlékezel róla, az ember fia, hogy gondot viselsz reá? (Zsolt. 8,5)

⁶Minden ember olyan, mint a fuvallat, (Zsolt. 39, 6.)

²¹Az ember, ha nincs benne belátás, akármilyen gazdag, olyan, mint az állat, amelyre pusztulás vár. (Zsolt. 49,21)

¹⁰Ádám gyermekei olyanok, mint a fuvallat, az emberek fiai csalfák. A mérlegen gyorsan emelkednek, együtt is könnyebbek, mint a fuvallat. (Zsolt. 62,10)

¹⁴Tudja jól, milyen az alkatunk, tudja, hogy a porból származunk. (Zsolt. 103,14)

³Uram, mi az ember, hogy felkarolod, az emberfia, hogy megemlékezel róla? (Zsolt. 144,3)

³²Az ég seregeit is szemügyre veszi, hát akkor az embert, aki csak por és hamu. (Sir. 17,32)

⁸Mi is hát az ember és mi az ő haszna? Mi az, ami rajta jó és mi az, ami rossz? (Sir. 18,8)

¹⁰Minden ember agyagból való, mert a föld porából teremtett Ádám. (Sir. 33,10)

²⁴Bizony semmik vagytok, s minden művetek semmiség. (Iz. 41,24)

5. Isten halmozta el az embert ajándékaival és tette a teremtmények urává

¹Atyáim Istene, irgalomnak Ura, aki a szavaddal teremtettél mindent, ²és bölcsességeddel alkottad az embert, hogy uralkodjék a teremtményeken, amelyeket alkottál, ³és igazgassa a világot szentségben és igazságosságban és egyenes lélekkel tegyen igazságot. (Bölcs. 9,1–3)

¹Az embert is földből teremtette az Úr, s azt akarja, hogy oda újra visszatérjen. ²Pontosan kimérte napjainak számát, megszabta idejét, s a földön minden lény urává tette. ³Felruházta őket saját erejével, saját képmására teremtette őket. ⁴Minden élő előtt félelmissé tette, az állatok s madarak urává rendelte. ⁶Ő alkotta száját, nyelvét, szemét, fülét, s hogy gondolkodjék, szívét adott neki. ⁷Eltöltötte őket érteni tudással, s megmutatta nekik, mi a jó, mi a rossz. ⁸Saját maga szemét helyezte szívükbe, hogy feltárja nekik művei nagyságát. ¹⁰Azért, hogy szent nevét magasztalják, és tovább hirdessék művei nagyságát. ¹¹Megajándékozta őket tudománnyal, s birtokukba adta az élet törvényét. ¹²Megegyezett velük örök szövetségben, s kinyilatkoztatta nekik döntéseit. ¹³Látták a szemükkel fényes dicsőségét, és hallották fülükkel hatalmas hangját. ¹⁴„Kerüljetek – így szólt – minden gonoszságot”, és rendet teremtett ember s ember között. (Sir. 17,1–14)

II. AZ EMBERI ÉLET ÁLTALÁBAN

EMBERI ÉLET JELLEMZŐI

1. Az emberi élet rövid

¹⁵Napjaink elfogynak a földön, mint az árnyék, és nincs mi-
ben reménykednünk. (1Krón. 29,15)

¹Nem szolgálat az ember sorsa a földön? Nem napszámos
módján tölti el napjait? (Jób. 7,1)

⁹Mi csak tegnapiak vagyunk, s mit sem tudunk, napjaink a
földön átsuhanó árnyak. (Jób. 8,9)

²⁵Napjaim futárnál gyorsabban szaladnak, eltűnnek, s nem
látnak semmi boldogságot. ²⁶Elsiklanak gyorsan, akár a nád-
csónak, vagy mint a sas, mikor lecsap a zsákmányra. (Jób.
9,25-26)

²⁰Éltem napjainak nem kevés a száma? Vedd le rólam sze-
med, hadd örüljek egy kicsit, ²¹mielőtt elmegyek, s vissza
nem térek a sötétség és az árnyék országából. ²²A sötétség
honából, hol nincs semmi rend, hol a napvilág is fekete éjsza-
ka. (Jób. 10,20-22)

¹Minden ember, aki anyától született, szegény a napokban,
de jóllakik gonddal. ²Mint virág kinyílik, azután elhervad,
eltűnik, mint árnyék, nincsen maradása. (Jób. 14,1-2)

⁵Hogyha már előre kimérted napjait, hónapjai számát meg-
határozta, s kijelölted célját, amit túl nem léphet. (Jób. 14,5)

²²Saját fájdalmait érzi csak a teste, lelke csak a maga életét
gyászolja. (Jób. 14,22)

⁶Lám, néhány arasznyira szabta napjaimat, színed előtt életem a semmihez hasonlított. Minden ember olyan, mint a fuvalat, ⁷az ember elenyészik, mint az árnyék. Olyan a vagyona is, amit gyűjtött, mint a fuvalat, s nem tudja, ki öröklí majd. (Zsolt. 38,6-7)

⁹Minden napunk haragodban múlt el, éveinket egyetlen sóhajként éltük át. ¹⁰Éveinknek száma legfölsőbb hetven, s ha erősek vagyunk, eljutunk nyolcvanig. (Zsolt. 89,9-10)

¹²Napjaim olyanok, mint a sűrűsödő árnyék, magam meg elszáradok, mint a fű. (Zsolt. 102,12)

¹⁴Tudja jól, milyen az alkatunk, tudja, hogy a porból származunk. ¹⁵Az ember napjai a fűhöz hasonlóak, virul, mint a mező virága, ¹⁶de egy kis szellő s már vége van: a hely is elfeledte, ahol addig állt. (Zsolt. 102,14-16)

²³Mint hanyatló árnyék, úgy fogyatkozom, leráznak engem is, mint a sáskát. (Zsolt. 109,23)

⁴Olyan az ember, mint a szellő, a fuvalat. Mint az árnyék, úgy fogynak napjai. (Zsolt. 144,4)

⁹Az ember napjainak száma száz év, ha sokra megy. ¹⁰Mint csepp a tengerben, vagy mint egy homokszem, csak annyit érnek az évek az örökléthez mérten. (Sir. 18,9-10)

³Ha elalszik, testünk hamuvá lesz, a lélek meg elillan, mint a lenge szellő. ⁴Idő múltán még a nevünk is feledésbe merül, és senki sem gondol többé tetteinkre. Életünk elmúlik, ahogy a felhőnek nyoma vész, eloszlik, mint a köd, amit elűznek, és a melegükkel a földre nyomnak a nap sugarai. ⁵Életünk csak egy árnyék tovasuhanása, és halálunk nem ismétlődik meg, mert le van pecsételve, és nem tér vissza senki. (Bölcs. 2,3-5)